ח צר גְּדוֹ לָה הָי תָה בִירוּ שָׁ לִים, וּ בִית יַעְ זַק הָי תָה נִ קַראת, וּ לְ שֶׁם כָּ ל הָעֵ דִים,

ֶמ תְכַּ נְּ סִיםְוּ.בִית דִּין בּוְד קִין אוֹ תָם שָׁם. וּ סְעוּדוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹ שִׁין לְ הֶם בִּ שְׁ בִיל

שִׁיהוּ רְגִי לִין לְבֹא בִּראשׁוְנָה לֹא הִיוּ זָזין מִ שְׁם כָּ ל הַיּוֹם, הַ תְ קִין רַ בָּן גַּ מְ לִי אֵל הָזּ

ַקן שֶׁיהוּ מְ הַלְּ כִ ין אַ לְ פִּיםְ א מָה לְכָ ל רוּ חַ. וְלֹא אֵלוּ בִ לְ בַד, אֶלְ א אַף הַ חֲכָ מָה

בְקן שֶׁיהוּ מְ הַלְּ כִ ין אַ לְ הַבִּץ יל מִן הְדּ לֵ קָה וּ מִן הַגִּיס וּ מִן הָנַ הָר וּ מִן הַ מַּ פֹּ לֶת,

הֵרי אֵלוּ כִ אָנ שֵׁי הַעִּ יר, וֵישׁ לַ הַם אַ לַ פִּים אַ מַּהַ :לֹכַ ל רוּ חַ

5

There was a large courtyard in Jerusalem, and it was called Bet Y — azek. There all the witnesses used to assemble and the court would examine them there. They would make large feasts for them there so that they would have an incentive to come. Originally they used not to leave the place the whole day , but Rabban Gamaliel decreed that they could go two thousand cubits from it in any direction. And these were not the only ones [who could go two thousand cubits in any direction], but also a midwife who has come to deliver a child, or one who comes to rescue from a fire or from bandits or from a river in flood or from a building that has fallen in all these are like residents of the town, and may go two thousand cubits [on Shabbat] in any direction.

ַ כֵּ י צֵּד בּוְּד קִין אֶת הָעֵ דִים. זוּג שֶׁ בָּא רָאשׁוֹן, בּוְד קִין אוֹתוֹ רָאשׁוֹן. וּ מַכְ נִי סִין אֶת הָגדוֹל שׁ בָּ הָן וְאוֹ מְרִים לוֹ, אֱ מֹר, כֵּ י צַד רָ אִי תְ אֶת הַלְּ בָנָה, לִפְ נֵי הַ חַ מָּה אוֹ לְ בָּנִה חַ מָּה לֹ צְפִנְנָה אוֹ לְדרוֹ מָה, כַּ מָּה הָיָה גָבוֹהַ וּ לְ אֵין הָיה נוֹ טָה, וְכַ מָּה בָּ הִיה רָ חָב. אִם אָ מַר לִפְ נֵי ה חַ מָה, לֹא אָ מַר כְּ לוּם. וְ אַ חַר כְּ הִיוּ מַכְ נִי סִים אֶת בְּיִה רְ חָב. אִם אָ מַר לִפְ נֵי ה חַ מָה, לֹא אָ מֵר כְּ לוּם. וְ אַ חַר כְּ הִיוּ מַכְ נִי סִים אֶת בְּיִב הְיִבְּין אוֹתוֹ. אִם נִ מְ צָאוַ ד בָּרִי הֶם מְ כָּוִנִים, עֵ דוּ תָן קִיּ מֶת. וּ שְׁ אָר כְּ לֹ הַוֹּנִי וֹבוֹן דִי קִין אוֹתוֹ. אִם נִ מְ צָאוַ ד בָּרִים, לֹא שֶׁ הִיוּ :צָּריכִ יוְ לָ הֶן, אֶלְּ א כְּ דִי שֵׁלֹא יֵ צִאוּ בִּפַ חֵי נֵפָ שׁ, בִּ שׁ בִיל שֵׁיהוּ רָגִי לִים לַבֹאָ.

How do they test the witnesses? The pair which arrives first, they test them first. They bring in the older of them and they say to him, "T ell us, how did you see the moon in front of the sun or behind the sun? To the north of it or to the south? How high was it, and in which direction was it inclined? And how broad was it?" If he says [he saw it] in front of the sun, his evidence is rejected. After that they would bring in the second and test him. If their accounts were the same, their evidence was accepted. And the other pairs were only questioned briefly, not because they were required at all, but so that they should not go out disappointed, so that they would be regular in coming [to testify.